

Sygn. akt VI Ka 239/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013r.

sprawy E. C.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 6 marca 2013r. sygn. akt VIII K 171/13

I. na podstawie art. 105 § 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce art. 69 § 1 i 2 kk wpisuje art. 69 § 1, § 2 i 4 kk,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego E. C.,

III. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 239/13

UZASADNIENIE

E. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 9 listopada 2012r. w K. woj. (...) na ul. (...), kierował samochodem ciężarowym marki M. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości potwierdzonym wynikiem badań I badanie 0,33 mg/l, drugie badanie 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa Podgórze sygn.akt II K 1378/08/P za czyn z art. 178a§1 kk tj. o czyn z art. 178a§4 kk.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 6 marca 2013r. w sprawie VIII K 171/13:

1. E. C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 178a§ 4 kk i za to na podstawie art. 178a§4 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69§1 ni 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec E. C. kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 3 lata,

3. na podstawie art. 42§2 kk orzekł wobec E. C.zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat,

4. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił E. C.od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Od powyższego wyroku wniósł apelację prokurator. Na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 427§ 1 i 2 kpk zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 69§4 kk poprzez jego niezastosowanie jako podstawy prawnej zawartego w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej oskarżonemu E. C.kary pozbawienia wolności, pomimo że zastosowanie wskazanego środka probacyjnego wobec skazanego na karę pozbawienia wolności sprawcy czynu zabronionego z art. 178§ 4 kk może – zgodnie z treścią tegoż przepisu – nastąpić jedynie „ w szczególnie uzasadnionych przypadkach”, a zatem podstawa prawna takiego orzeczenia winna zawierać także przepis art. 69§4 kk,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 343§7 kpk w zw. z art.335§1kpk poprzez częściowe nieuwzględnienie i będącą tego skutkiem, jednostronną modyfikację poprzez Sąd I instancji złożonego w niniejszej sprawie przez oskarżyciela publicznego wniosku o skazanie E. C.bez przeprowadzania rozprawy w zakresie uzgodnionego z oskarżonym rozstrzygnięcia o zasądzeniu od niego kosztów postępowania zamiast zobowiązania stron postępowania do skorygowania jego treści w tym zakresie bądź też skierowania niniejszej sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych a zaniechanie powyższego w konsekwencji doprowadziło do wydania częściowo wadliwego wyroku.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Wydziału Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze poprzez

- wskazanie w punkcie 2 jego części dyspozytywnej jako podstawy prawnej zawartego tam orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej oskarżonemu E. C.kary pozbawienia wolności art. 69§1 , 2 i 4 kk zamiast aktualnie tam zamieszczonego art. 69§1 i 2 kk.

- orzeczenie w punkcie 4 części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust 1 . pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzenia kosztów przeprowadzonego postępowania oraz wymierzenie oskarżonemu E. C.opłaty sądowej w sprawach karnych w kwocie 180 złotych

I utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałej jego części

bądź względnie:

b) zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydziału zamiejscowego w Kamiennej Górze poprzez:

- wskazanie w pkt 2 jego części dyspozytywnej jako podstawy prawnej zawartego tam orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej oskarżonemu E. C.kary pozbawienia wolności art. 69§1 , 2 i 4 kk zamiast aktualnie tam zamieszczonego art. 69§1 i 2 kk,

- uchylenie zawartego w pkt 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku orzeczenia o kosztach postępowania i przekazanie niniejszej sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i utrzymanie wyroku w mocy w pozostałej jego części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora była niezasadna.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych, czy też zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowania normy, której stosowanie w danym przypadku było obowiązkowe. W niniejszej sprawie Sąd I instancji ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu E. C. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. Dalej wymierzył oskarżonemu za ten występki karę pozbawienia wolności, a następnie orzekł warunkowe zawieszenie jej wykonania stosownie do art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. Podkreślić przy tym należy, iż przepis art. 69 § 4 k.k. w swej treści nie zawiera bezwzględnego zakazu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k.

Rzeczywiście natomiast, Sąd I instancji orzekając w niniejszej sprawie, nie powołał jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności art. 69 § 4 k.k. Powinność wskazania w wyroku zastosowanych przepisów ustawy karnej wynika z treści art. 413 § 1 pkt. 6 k.p.k., określającego niezbędne elementy wyroku. Na potrzebę dokładnego określenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia zdaje się wskazywać również treść art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. Aby jednak to uchybienie miało osiągnąć skutek żądany przez prokuratora trzeba wykazać, że ta obraza mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Oskarżyciel publiczny jednakże okoliczności tej w żadnej mierze nie wykazał. Pominięcie bowiem w treści wyroku jedynie przepisu § 4 art. 69 k.k., w sytuacji gdy faktycznie został on przez Sąd I instancji zastosowany przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia samo w sobie nie może mieć wpływu na treść wyroku a winno być rozpatrywane wyłącznie jako oczywista omyłka pisarska. Tym bardziej, iż wyrok zapadł w trybie konsensualnym, po uwzględnieniu wniosku oskarżyciela publicznego.

Oczywiste omyłki pisarskie mogą dotyczyć bowiem każdego elementu orzeczenia albo zarządzenia, bez względu na jego doniosłość procesową i merytoryczny charakter. Przy czym, co oczywiste, sprostowanie nie może prowadzić do merytorycznej zmiany orzeczenia albo zarządzenia lub jego uzupełnienia. Nie wyklucza to jednak sprostowania w omawianym trybie oczywistego błędu dotyczącego przykładowo:

- umieszczenia nazwiska ławnika dodatkowego (SN IV KK 14/07, R-OSNKW 2007, poz. 510),
- oznaczenia osoby, na szkodę której zostało popełnione przestępstwo (V KK 190/07, OSNKW 2008, z. 2, poz. 19),
- daty popełnienia czynu (SN: II KK 64/08, OSNKW 2008, z. 12, poz. 103, II KK 206/08, BPK 2009, nr 3, poz. 44),
- kwalifikacji prawnej (SN V KK 74/08, LEX nr 471026),
- danych personalnych faktycznego sprawcy (SN: IV KO 21/08, BPK 2008, nr 6, poz. 21; III KZ 76/70, OSNKW 1970, z. 11, poz. 149; IV KO 74/08, niepubl.; II KO 75/04, OSNKW 2005, z. 7-8, poz. 70 i ostatnio IV KK 161/09 dot. niepubl.).

Skoro niewątpliwe i bezsporne jest zatem to, że w sprawie doszło do oczywistej omyłki pisarskiej dotyczącej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż Sąd I instancji prawidłowo orzekł karę z zastosowaniem instytucji przewidzianej w art. 69 § 4 k.k. czego skarżący w istocie nie kwestionuje, to błąd ten należy naprawić w trybie przewidzianym w art. 105 k.p.k. a nie w drodze apelacji od orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r. IV KK 347/09 z uzasadnieniem) . Stąd też Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt. I wyroku.

Odnosząc się natomiast do drugiego z zarzutów apelacji to w pierwszej kolejności wskazać należy, iż niezasadnie skarżący zarzuca Sądowi I instancji obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. , mającą wpływ na treść wyroku. Stosownie bowiem do art. 335 § 1 k.p.k. prokurator może umieścić w akcie oskarżenia wnioski o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego za występki zagrożony karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania

zostaną osiągnięte. Zgodnie zatem z treścią wskazanego przepisu przedmiotem uzgodnień stron musi być kara oraz orzekane środki karne. W tym zakresie sąd nie może zatem samodzielnie dokonywać zmian w treści wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., bowiem stanowi to naruszenie warunków ugody zawartej pomiędzy prokuratorem i oskarżonym. W konsekwencji zaś jeżeli sąd w myśl art. 343 § 7 k.p.k. uzna, iż nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Podkreślić jednakże należy, iż jeżeli oskarżony wyraził zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, ma on prawo, aż do wydania takiego wyroku, wypowiedzieć się co do wszystkich jego elementów, a nawet, jeżeli propozycje prokuratora uzna za niekorzystną, cofnąć wyrażoną wcześniej zgodę na rozpoznanie sprawy w zaproponowanym przez oskarżyciela publicznego trybie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2013 r. III KK 252/12 LEX nr 1277741). Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, iż Sąd I instancji orzekając pod nieobecność oskarżonego na posiedzeniu w dniu 06 marca 2013 r. uniemożliwił mu wypowiedzenie się co do kwestii obciążenia go, tudzież zwolnienia kosztami niniejszego postępowania i wbrew uzgodnieniom stron zwolnił E. C. od zapłaty kosztów niniejszego postępowania. Jednakże orzekając na korzyść oskarżonego, podstawy swojej decyzji szeroko wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, odwołując się do istnienia przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k. Oceny tej skarżący zaś nie kwestionuje.

W tym stanie rzeczy przy rozpoznawaniu apelacji wniesionej przez prokuratora Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, a nadto nie dopatrył się podstaw do stosowania dyrektywy z art. 439 k.p.k. tudzież z art. 440 k.p.k. Wobec powyższego zaskarżony wyrok – jako trafny i prawidłowy – został utrzymany w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego jest art. 636 § 1 k.p.k.